

De sieraden van Daniël Weinberger

Een beetje kreupel maar met een ziel

Daniël Weinberger maakt al sinds de jaren 1960 sieraden. Hij noemt zichzelf “een oude hippie” en iemand die consequent voor zijn geloof uitkomt: “Kenmerkend joods is de serieuze en de grap in mijn werk.”

OVERVLOEDIG EN CHAOTISCH

“Hij is er nog niet maar komt u binnen,” zegt mevrouw Weinberger. Een grote kamer met een grote tafel waar rond wel twintig stoelen staan. Een legertje paspoppen behangen met uit alle denkbare en ondenkbare materialen vervaardigde sieraden. Sommige zijn grotendeels van textielen gemaakt. Over deze juwelen zullen we het hebben. Verder is er, in de stilste hoek van het vertrek, een trouwkleed vanivoorkleurige zijde. Er zijn glazen kraaltjes op genaaid en Swarowskikristallen en hollogrampailletten. Duidelijk Daniël's hand. Binnen enkele dagen is het kunstwerk volkomen, want dan voelt het de hartklop van de kersverse bruid. Bruid is Daniël's dochter en voor dit bijzonder kleed zijn ‘bloedeigen’ muze.

Wanneer Daniël thuiskomt, met z'n gevolg van zonen, verzamelt het gezin zich voor de *Havdala*, de afronding van de sabbat. De heilige teksten worden voorgelezen, de kaars van bijenwas ontstoken. Er is geur van kruidnagel, een beker wijn. Na afloop – terwijl hij mij bedelft onder een lawine van hartelijkheden, enthousiasme, ideeën, verklaringen, commentaren en bedenkingen – deponeert Daniël tientallen halssieraden op tafel. De vragen die ik zo keurig op een lijstje geschreven had, kan ik wel doorstrepen, zijnde beantwoord voor ik ze kan stellen. Het gesprek verloopt niet volgens schema, net zo min als zijn creaties. Overvloedig en chaotisch...

VELE DISCIPLINES

Daniël Weinberger (Antwerpen, 1950) studeerde van 1965 tot 1973 Juweel, Mode en Toneelontwerpen aan de Academie voor Schone Kunsten in zijn geboortestad. *Madame Prijet* – titularis van de gloednieuwe afdeling – ergerde zich graag aan de kleurloosheid van mannenmode: “Zo zwart, zo blauw, zo grauw!” Daniël Weinberger was stellig de kleurrijkste pupil van de eerste lichting. Martin Margiela, Dries Van Noten en Ann Demeulemeester zaten een klasje lager. Vandaag komen laatstgenoemde en Daniël gezamenlijk naar buiten: *The Woman Fashion Show Summer 2009* - dit najaar in Parijs - en *Beursnieuws* in Design Vlaanderen galerie in Brussel toonden *Jewels made in collaboration with Ann Demeulemeester and D. Weinberger*.

Daniël focuste niet op één discipline; hij gelooft niet in specialisatie. Hij ging emaileren aan de Belazel Academie voor schone kunsten in Jeruzalem en schilderen (1978-1983) aan de Academie van Temse. Hij haalde de meestergraad edelsmeedkunst zowel als die voor mode en toneelontwerp, aan respectievelijk de Karel de Grote Hogeschool en Academie te Antwerpen. Sinds 1977 is hij professor in de Juweel-, Mode- en Toneelafdeling van de Stedelijke Academie van Berchem.

KRALEN VAN HOUT, KRALEN VAN GLAS

Anno 1966, op tram 11, geraakten Daniël Weinberger

Foto: Saskia Vanderstichele

De sieraden van Daniël Weinberger

Foto: Saskia Vanderstichele

en ik in een gesprek waaraan zich iedere schooldag een vervolg reeg. Daniël had iets met kralen. Daar maakte hij sieraden van die aanvankelijk als kinderachtige colliers onthaald werden. Hij nam mij wel eens mee naar een stoffig speelgoedwinkeltje in de Kievitstraat waar je voor een paar frank uit de verouderde stock speelgoedjes, prularia, plastic kraaltjes kon kopen. En naarmate er gummi Goofy-kopjes, plastic varkentjes en soldaatjes van de schappen verdwenen, doken zij op in Daniëls 'colliers', die 'juwelen' waren.

Dat ze als dusdanig geapprecieerd wilden worden werd overduidelijk toen – Daniël was 27 – het Romy Goldmuntz Centrum in de Nervierstraat in Antwerpen zijn juwelen tentoonstelde. In de jaren 1970 gold het Romy Goldmuntz centrum als een van de meest toonaangevende galeriën van de Scheldestad. Daniëls juwelen waren op zijn zachtst gezegd, spraakmakend.

Het publiek was wel wat gewend, dweept met dada, fluxus en popart maar goud, diamanten en plasticen klimopblaadjes in één juweel gecombineerd... "Dat was punk avant la lettre," lacht Daniël Weinberger. "Ik heb goud platgewalst, diamanten verkruid en goud verzilverd om het daarna een patine te geven. In de Carnaby-treettijd (1965-1967) maakte ik juwelen van champagnedoppen en wasknijperobellen die de Twentyboetiek in de Wijngaardstraat afnam tegen 75 Bfr 't stuk. Daarmee bekostigde ik mijn studies. An Salens kon – voor zij met haar gehaakte paradijsvogelkleden onsterfelijk werd – met haar mini-jurkjes à la Pierre Cardin in dezelfde boetiek terecht."

"Natuurlijk verliep mijn jeugd niet koosjer. Maar toch was ik jood tot in het diepst van m'n wezen; al had ik me er niet in verdiept. Tot iemand, die getroffen was door het spirituele karakter van mijn sieraden, de deur opende

Foto: Saskia Vanderstichele

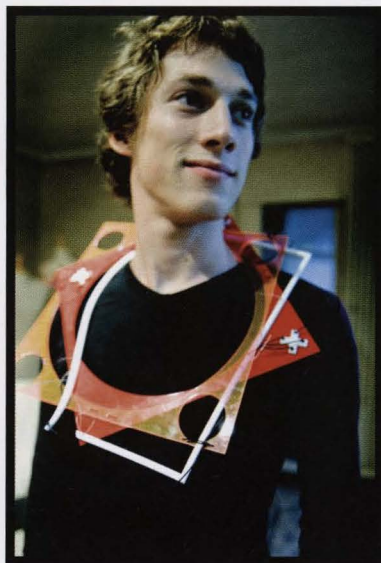
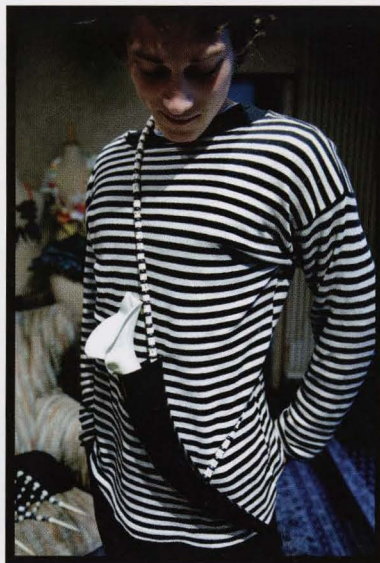
"Werelden, sprookjes, referenties... uit industrieel seriewerk."

Foto: Saskia Vanderstichele

Foto: Saskia Vanderstichele

Provinciaal Cultuurcentrum Caermersklooster

Vrouwebroersstraat 6 - 9000 Gent
tel. 09 269 29 10 - fax 09 269 29 11
caermersklooster@oost-vlaanderen.be
www.caermersklooster.be

tentoonstelling

Harold Lloyd

Amerikaanse filmkomiek

i.s.m. het Internationaal Filmfestival van Vlaanderen-Gent
nog t.e.m. 21 december 2008

Glans en Duister

Eric Standaert
fotograaf

nog t.e.m. 21 december 2008

Walter Brems

Van verdronken of gekoesterde verlangens
van 23 januari t.e.m. 22 maart 2009

Bevroren beeld

Marc Cosyns / Julien Vandevelde
van 23 januari t.e.m. 22 maart 2009

Graag onze e-nieuwsbrief?
mail naar: caermersklooster@oost-vlaanderen.be

naar studie. Ik vervoegde het gezelschap. Keppeltje op om m'n keppeltje weer af te zetten zodra ik de straat opging. Dat vond ik op de duur een beetje laf. De vrouw van een vriend breide toen een hele reeks kleurige hippe keppeltjes voor mij. En net als vroeger mengde ik mij terug in het feestgedruis, dit keer mét keppeltje. Maar mijn omgeving die ruimdenkend pretendeerde te zijn, was dat niet. Consequent voor een geloof uitkomen kon niet op veel begrip rekenen.

DE SERIEUX EN DE GRAP

"Weet je wat dit is?" Daniël Weinberger wijst op een golvende strook fluo kunststof met gaatjes in waarmee een sieraad is afgeboord. "Dat is de mantel van een badmintonpluimpje. Ik noem dat kant!" Behalve pluimpjeskant is voor hetzelfde juweel een strook gekloste Brusselse kant op drochelgrond gebruikt in combinatie met synthetische zwarte kant die van ver op Chantilly lijkt. Ook heerlijke *Blonde* is toegepast als drager. Van dit precieuze stukje kant kan het publiek natuurlijk niets zien maar wie het sieraad draagt, voelt de transparante stof op haar/zijn huid. Bij de appreciatie van de sieraden heeft het tactiele haar zegje. Kant en konijnenvel, gordijnkwast, nylon, zeemvel, bot, skoubidou, glas, metaalborduursel en de stof van een nieuwe stukgesneden Versace... het voelt en oogt allemaal anders.

Veel grondstoffen die Daniël gebruikt zijn massaproducten. Niet meer uit het winkeltje in de Kievitstraat maar vaak made in China-dingetjes, gekocht in New York. Dingen voorbestemd om te gebruiken tot de aardigheid eraf is en weggegooid wordt. "Volgens Claude Levi Strauss slibt de wereld vol met de onverteerbare dingen die we produceren om te laten rondslingeren. Ik assembleer, ik recycleer..." Dus toch 'geëngageerde' kunst? "Natuurlijk, ik ben een oude hippie."

"Mijn werk is nooit 'doodgedesigned' maar altijd een beetje kreupel. Als iets 100% techniek is, wat rest er dan nog aan 'ziel'? Ik schilder met textiel. Mijn materiaal mag dan wel industrieel seriewerk zijn, in mijn werk is de hand goed herkenbaar. Nonchalante halen van naald en draad zijn zichtbaar. Ik maak vooraf geen ontwerp. Uit mijn handen vloeien werelden, sprookjes, ontstaan referenties. Een stuk van een bonte damesjas, fluwelen bolletjes en popjes wordt *Afrika*. En de thema's zijn eindeloos: zoologies, aquaria, ballerina's, oorlog.... Noem kenmerkend joods: de serieus en de grap in mijn werk. Maar vooral: heel het joods zijn is de materie omzetten in spiritualiteit".

Frank de Roover en Mieke De Lombaerde

Museum van Deinze en de Leiestreek

8 november 2008

11 januari 2009

ROGER WITTEVRONGEL

Museum van
Deinze
en de Leiestreek

L. Matthyslaan 3-5, 9800 Deinze
T 09 381 96 70 - museum@deinze.be
www.museumdeinze.be

openingsuren: weekdays 14 - 17.30 u,
zat.- zon.- & feestdagen: 10 - 12 u
en 14 - 17 u. Maandag gesloten.